

med deres Medlemmer; det foreslaas, at det Medlem, der faar Understøttelse, skal møde daglig, at Kontrollen skal være i Arbejdstiden, og at den paagældende i særlige Tilfælde skal møde to Gange daglig. Herved skærpes Kontrollen i meget væsentlig Grad. Endvidere tilføjes det, at hvor Arbejdsløshedskassen ingen Afdeling har, skal Understøttelsens Udbetaling være afhængig af, at et Medlem af den stedlige Kommunalbestyrelse giver den paagældende Arbejder Attest for, at han er arbejdsløs. Naar disse Bestemmelser gennemføres i Kassernes Administration, vil utvivlsomt en meget virkningsfuld Kontrol kunne finde Sted.

Ændringsforslag Nr. 26 foreslaar, at Bidragene til Arbejdsløshedsfonden kun skal ydes for det Antal Arbejdere, en Arbejdsgiver har udover 3. Det aarlige gennemsnitlige Bidrag sættes ved Ændringsforslag Nr. 29 til ca. 12 Kr. pr. Helaarsarbejder, og Bidragene fastsættes for hvert Fag med Hensyntagen til Arbejdsløshedens Størrelse i Faget, men tillige under Hensyn til Antallet af Arbejdere i den enkelte Virksomhed. Naar Mindretallet foreslaar at fritage 3 Arbejdere i hver Virksomhed, er det ud fra den Betragtning, at en Række Virksomheder, maaske de fleste, som kun beskæftiger fra 1 til 3 Arbejdere, er af en saadan Art, at deres Ledere eller Indhavere *ikke kan siges at have mere Indflydelse paa Arbejdsløshedens Størrelse end en Række andre Institutioner eller Borgere, hvem man ikke paalægger denne Særskat.* Mindretallet kan billige, at de store Virksomheder, der i en væsentlig Grad er Aktieselskaber, og som efter hele deres Organisation dels regner med arbejdsløse Reserver, dels har afgørende Indflydelse paa Arbejdsløshedens Omfang og Art, bidrager til Arbejdsløshedsfonden, men det vil være ganske uretfærdigt at lægge denne Særskat paa de mange ganske smaa Arbejdsgivere.

Fritages der 3 Arbejdere i hver Virksomhed, vil Bidraget med Hensyn til Arbejderantallet blive ydet efter en Rate-

skala, som vil afbøde Urimeligheder ved Overgangen fra Virksomheder, der er helt fri, og til Virksomheder med et ringe Antal Arbejdere, der dog maa svare Bidrag.

Ændringsforslag Nr. 40 gaar ud fra, at naar det i Lovforslaget er fastsat, at Understøttelserne i intet Tilfælde maa overstige $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen, er der herved sat en Grænse for Understøttelsens Størrelse op efter, som vil dale sammen med Arbejdslønnens Fald.

Ændringsforslag Nr. 42 foreslaar en bestemt Sæmmensætning af Amtsudvalgene. Ved Ændringsforslag Nr. 46 foreslaas, at der kræves Samtykke fra et Flertal af Amtsudvalgets valgte Medlemmer for at kunne sætte Lønnen for Nødhjælpsarbejde lavere end for andet tilsvarende Arbejde. Mindretallet mener, at det meget vel i Praksis kunde have ladet sig gøre at sætte en Række Nødhjælpsarbejder i Gang paa Vilkaar, som baade Arbejderne og det offentlige kunde have været særdeles vel tjent med uden i de Bemærkninger eller Bilag, der ledsager Lovforslaget, at rejse Lønspørgsmaalet. Hovedsagen var her at faa Arbejder paabegyndt, og mangfoldige Steder i Landet vilde det ikke have været vanskeligt ved fri Overenskomst med Arbejderne at have faaet saadanne Arbejder udført paa Lønvilkaar, der efter Tidernes og Egnens Forhold maatte betegnes som særdeles rimelige. Desuden kan man til Foraaret vente saa betydelige Lønreduktioner i alle Tariffer og Overenskomster, at der ingen rimelig Grund har været til for Stat og Kommuner at foregribe noget herom.

For en Række Ændringsforslags Vedkommende er Mindretallet Forslagsstiller sammen med Mindretallet under Nr. 7, dels grundet paa, at begge Mindretal i Udvalget stillede samme Ændringsforslag, dels har de to Mindretal for nogle Ændringsforslags Vedkommende gensidig kunnet tiltræde hinandens Forslag.